

Michelle och Michel

Rött, vitt, blått, grönt. Rött, vitt, blått, grönt.

Det var julbelysningen. Michelle satt uppkrupen i fönstret och tittade på hur den kastade fläckar av färg på snön utanför. På andra sidan vägen satt hennes tillkommande, Michel. Strax skulle de signalera till varandra med ficklampa. Det gjorde de varje kväll, snart sagt. De behärskade båda morsekoden: Lång, kort, lång, kort. Lång, kort, lång. Kort, lång, kort. Kort, lång. Tre korta. Lång. Kort.

K-Ä-R-A-S-T-E.

De skulle gifta sig när de blev stora. Så hade de bestämt.

I skolan skickade de lappar till varandra: Älskar du mig? (Skriv svaret på baksidan.) Ja. Älskar du mig? Ja.

I morgon var det Julafton. Då skulle de båda fylla elva år.

Upp, ner, upp, ner.

Det var Michelle. Hon dansade. Hur länge har hon haft bröst?, tänkte Michel. Han visste inte exakt. Som det nu var, verkade det som alltid. Han dansade också – inte för nära, inte för långt bort. Senare skulle de kyssas. De var fjorton.

Riiiiing!

Det var telefonen. De ringdes snart sagt varje dag. Michel pluggade juridik i Uppsala, Michelle studerade matematik i Lund. Men de ringdes som sagt nästan varje dag, och träffades så ofta det var möjligt. De pratade om allt. De hade bestämt att de skulle gifta sig när studierna var över, och livet börjat anta ordnade former. De skulle bo i Lund, det var trevligare än Uppsala, tyckte de, och närmare till kontinenten. De var inte ens svartsjuka.

Pling! Dörrklockan. Michel såg blek ut. Han måste prata med henne, sa han. Ja? Men de brukade väl prata om allt? Jag har gjort en flicka med barn, sa han utan omsvep. (Det var bättre så, tyckte han. Ingen poäng med att dra ut på det.)

Jag måste ta mitt ansvar.

Kvällen gick. Sedan gick Michel.

Åren gick. De hörde inte längre av varandra. De var båda gifta på varsitt håll, och hade barn och liv under ordnade former. Ganska ofta tänkte hon på honom, mera sällan han på henne. När Michel fyllde trettiofem år snavade han ut i gatan med famnen full av julklappar (sen som vanligt) och krossade skallen mot en bil. Hans familj besökte honom på sjukhuset. Han sa ingenting. De kom tillbaka. Han sa ingenting. Utom ibland, på nätterna. Sjuksystrarna sade till varann att aldrig förut hade de hört en vuxen man ropa sitt eget namn.

När han skrevs ut åkte han till Lund. Det var det första han tänkte på. Men hon bodde inte där längre. Hon bodde i Stockholm.

Michel skrev brev: Jag vaknat upp ur en dröm, skrev han. De träffades, han lirkade och tjatade. Till slut lämnade hon sin man. De gifte sig inte, utan valde att bara vara sambor. Han fick ett bättre jobb. Allt skulle bli bra.

Men allting blev inte bra. Michelle ställde in osthyveln i kylskåpet och brände vid maten. Michel arbetade för mycket. Båda reste ofta bort för att träffa sina barn, och däremellan hade de dåligt samvete.

Åren gick, och efter dem Michel. Tillbaka till sin fru, som blev glad att få honom. Även barnen blev glada, trots att de nu inte längre var små.

Michelles make ville inte ha henne. Hon ville väl förresten inte ha honom heller, om hon tänkte efter. Hon flyttade till en egen lägenhet, för första gången sedan studenttiden. Hennes barn hälsade på ibland, men inte gärna.

Ofta somnade hon med känslan av att ha blivit bestulen.